

Otto Stanovský se narodil ve slezské obci Slatina (německy Schlatten) v početné rodině krejčího. Byl jedním ze třinácti dětí. Studoval nejprve gymnázium v Olomouci, ale maturitu složil na gymnáziu v Roudnici nad Labem,

Ernest Hohenberg - syn Františka Ferdinanda

protože v září 1899 vstoupil v Praze do řádu kapucínů (přijal zde řeholní jméno Lev) a z tohoto důvodu z Olomouce odešel.

Po maturitě vstoupil do kněžského semináře, nejprve do Brna a poté, co vystoupil z kapucínského řádu, zakončil teologická studia v Litoměřicích. Zde byl 15. července 1906 také vysvěcen na kněze. Následně působil v několika převážně českých farnostech (Mnichovo Hradiště, Semily, Liblice) jako kaplan.

V říjnu 1909 vstoupil jako alumnus na vyšší vzdělávací institut „Frintaneum“ ve Vídni, kde studovali kněží z celé monarchie. V rámci studia oslovil Otto Lev Stanovský pro ostatní posluchače „Frintanea“ několik přednášek, které se týkaly kanonického práva, starozákonní biblistiky a zejména církevní liturgické hudby, o kterou se velmi zajímal. Institut opustil s vynikajícími studijními výsledky 29. září 1912. Po návratu ze studií byl krátce ustanoven vicerektorem kněžského konviktu v Mladé Boleslavi, kde byli primárně vychováváni čeští zájemci o duchovní povolání.

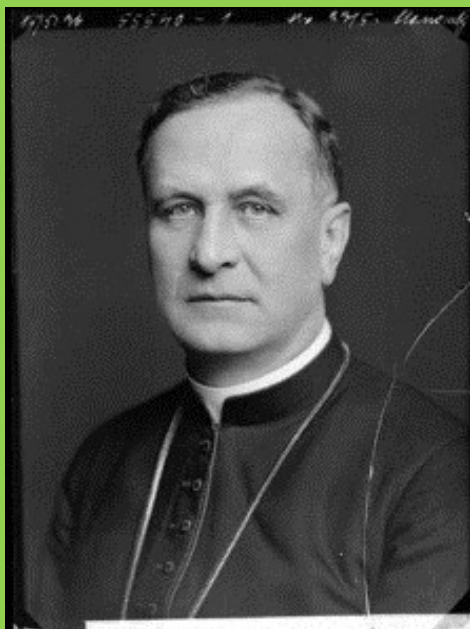
Od září 1912 působil na doporučení litoměřického biskupa Josefa Grosse jako vychovatel synů rakouského následníka trůnu Františka Ferdinanda d'Este, princů Maxmiliána a Ernesta, a byl to právě on, kdo přijal na zámku Chlum u Třeboně telefonickou zprávu o sarajevském atentátu a o smrti obou rodičů.

Leo Stanovský v pracovně

Během první světové války dával najevo vlastenecké smýšlení a dostal se z toho důvodu do konfliktů s rakouskými úřady. V roce 1924 se stal sekretářem pražského arcibiskupa Františka Kordače a posléze ředitelem koleje Arnošta z Pardubic. V letech 1929 -1932 byl rektorem arcibiskupského semináře v

Praze. V roce 1931 byl navrhován československou vládou na biskupa v Litoměřicích, ale proti tomu se postavily německé církevní kruhy i Vatikán.

P. Stanovský v pozdním věku

Stanovský i poté pokračoval v další církevní kariéře a v roce 1933 se stal vyšehradským kanovníkem a od roku 1934 byl kanovníkem metropolitní kapituly u sv. Víta. Od roku 1938 do roku 1942 byl předsedou ústředí svazu katolické charity. V této pozici se mimo jiné angažoval ve prospěch pomoci uprchlíkům z obsazených pohraničních území, která se po uzavření mnichovské dohody na podzim 1938 stala součástí nacistického Německa.

V souvislosti s atentátem na říšského protektora Reinharda Heydricha byl 3. července 1942 zatčen za kontakt s členy pravoslavné církve, kteří ukrývali atentátníky, a několik měsíců byl vězněn na Pankráci. V prosinci 1942 byl převezen do Berlína, kde byl v lednu 1943 odsouzen trestu smrti, který mu byl později po intervencích apoštolského nuncia v Německu Cesare Orseniga změněn na vězení. V letech 1943 – 1945 ho nacisté věznili v káznici ve Straubingu. Po návratu do Prahy sice ještě pokračoval v činnosti kanovníka a předsedy Charity, ale na útrapy z vězení zemřel předčasně v prosinci 1945.

NĚKOLIK ZAJÍMAVOSTÍ ZE ŽIVOTA OTTY STANOVSKÉHO

- ∞ Jako vychovatel dětí Františka Ferdinanda d'Este – princů Maxe a Arnošta – nastoupil Otto Stanovský 1. října 1912. Jeho roční příjem činil 300 korun. Děti si záhy získal velmi milou povahou a vysloužil si jejich důvěrné pojmenování „Stani“. Vedle výchovy dětí mu byla svěřena i výuka češtiny.
- ∞ Přesně měsíc po smrti následníka trůnu obdržel Otto Stanovský ve Vídni zlatý kříž za zásluhy s korunou a v tomtéž měsíci jako upomínku zlaté hodinky; o necelý rok později dostal námořnický dalekohled z pozůstalosti Františka Ferdinanda.
- ∞ O děti pečoval i později a těšil se nadále jejich úctě. Již v roce 1920 mu Max Hohenberg věnoval luxusní zlatou tabatěrku s brilianty a monogramem.
- ∞ O nezletilého Ernesta (Arnošta) Hohenberga se staral během jeho studií na lesnické škole v Brucku an der Mur, kde zároveň působil jako duchovní. Když Max studia ukončil (1923), přemístil do Prahy.